

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/46/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220201709
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8220201709.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovéj a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: A. H. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., D. XXX/XX, právne zastúpeného: JUDr. Vladimír Cahajla - advokát, sídlo Bardejov, Dlhý rad 16, proti žalovanej: H. Y. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., R. E. XXX/XX, právne zastúpenej: Mgr. Miroslav Baláž - advokát, sídlo advokátska kancelária Prešov, Sládkovičova 8, o určenie, že žalovaný je dedičom po neb. Y. D., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 8C/13/2020-129 zo dňa 03.09.2021 v spojení s opravným uznesením č.k. 8C/13/2020-164 zo dňa 08.06.2022, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením.

Priznáva žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Súd určuje, že žalobca je dedičom zo zákona po poručiťelke Y. D., nar.: XX.XX.XXXX, naposledy bytom L., R. E. XXX/XX, ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX.

II. Súd žalobcovi priznáva voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou súdu doručenou 30.09.2020 domáhal určenia, že je dedičom zo zákona po neb. Y. D., dcére strán sporu, žiadajúc taktiež náhradu trov konania. Žaloba bola odôvodnená tým, že v dedičskom konaní po nebohej dcére Y. D. bolo žalovanou spochybnené jeho dedičské právo a dedičské konanie bolo prerušené do skončenia konania vo veci určenia, že je dedičom po nebohej dcére.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná navrhla žalobu zamietnuť, žalobca dlhodobo neuhrádzal súdom stanovené výživné v prospech nebohej dcéry, neplnil si vyživovaciu povinnosť, čím naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona. Žalobca tak nemá spôsobilosť po nebohej dcére dediť.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že strany sporu sú rodičmi poručiťelky Y. D., nar. XX.XX.XXXX, ktorá zomrela XX.XX.XXXX. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 06.05.2015 č.k. 4P/58/2015-82 bol na základe schválenej rodičovskej dohody žalobca zaviazaný k tomu, aby od 01.01.2015 do budúca vždy k 15. dňu v mesiaci prispieval na výživu nebohej dcéry sumou 100,- eur s tým, že dlžné výživné bolo povolené splatiť v splátkach. Žalobca prestal platiť takto určené výživné od júna 2016 a tento stav trval až do smrti poručiťelky v októbri 2018, pričom 31.05.2016 podal súdu návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti odôvodnený presvedčením, že dosiahnutím plnoletosti 05.10.1997 nebohá dcéra nadobudla schopnosť sama sa živiť, pretože jej bol priznaný invalidný dôchodok. Jeho príjem v tom čase predstavoval sumu 520,- eur v čistom a invalidný dôchodok dcéry predstavoval čiastku

321,60 eura mesačne. Konanie o návrhu žalobcu bolo vedené na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 7C/79/2016, nebolo právoplatne ukončené z dôvodu úmrtia poručiťky.

Konanie vo veci trestného stíhania žalobcu začaté pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona bolo uznesením Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bardejove ČVS: ORP-32-BJ-BJ-2017 zo dňa 29.03.2017 zastavené z dôvodu, že skutok, ktorého sa mal žalobca ako otec poručiťky dopustiť tým, že neprispieval na jej výživu napriek tomu, že mu táto povinnosť bola určená rozsudkom Okresného súdu Bardejov 4P/58/2015 zo 06.05.2015 uložená, nakoľko tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V dôvodoch uznesenia bolo konštatované, že životná úroveň nebohej dcéry sa priznaním invalidného dôchodku zvýšila nakoľko táto suma prevyšuje sumu výživného, ktorou boli obaja rodičia zaviazaní prispievať na výživu nebohej dcéry.

Posudzujúc zistený skutkový stav so skutkovým záverom, že žalovaný prestal platiť súdom určené výživné v prospech nebohej dcéry od júna 2016 do jej smrti v októbri 2018 súc presvedčený, že invalidný dôchodok, ktorý bol nebohej dcére priznaný so spätnou účinnosťou je príjmom, na základe ktorého nadobudla schopnosť sama sa živiť dospel súd prvej inštancie k právnomu záveru, že táto skutočnosť nie je skutočnosťou vykazujúcou znaky trestného činu zanedbania povinnej výživy, ktorý je podľa § 207 Trestného zákona prečinom, čím žalobca nie je osobou, ktorá by v zmysle § 469 ods. 1 Občianskeho zákonníka mala byť osobou, ktorá nie je dedičom zo zákona po poručiťke Y. D..

Súd prvej inštancie uviedol, že pre to, aby bolo zistené, že žalobca nie je dedičom, mal by sa dopustiť úmyselného trestného činu. To, čo je úmyselným trestným činom a aké má znaky, ustanovuje Trestný zákon. Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu zanedbania povinnej výživy sa vyžaduje, aby povinná osoba neplnila svoju zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovat' iného za obdobie najmenej 3 mesiacov v období dvoch rokov. Tento prečin môže osoba spáchať aj z nebanlivosti. Avšak, dedičskú nespôsobilosť zakladá len dopustenie sa úmyselného trestného činu, teda prečin zanedbania povinnej výživy by musel byť spáchaný úmyselne. Úmyselne možno trestný čin spáchať v priamom alebo nepriamom úmysle. Pri priamom úmysle páchatel' vie, že pácha trestný čin a aj ho chce spáchať. Pri nepriamom úmysle je oslabená vôľová zložka. Ide o prípady, keď páchatel' chce spôsobiť určitý následok, uvedomujúc si, že popri ňom alebo namiesto neho môže spôsobiť iný, trestnoprávne relevantný následok. Uzrozenie páchatel'a vyjadruje aktívny vôľový vzťah páchatel'a k spôsobenému následku, čím je mienená vôľa, ktorá sa prejavila navonok správaním páchatel'a. Takéto uzrozenie je možné vyvodit' z toho, že páchatel' nepočítal so žiadnou konkrétnou okolnosťou, ktorá by mohla zabrániť následku, ktorý si páchatel' predstavoval ako možný, a to či už by išlo o jeho vlastný zásah, alebo zásah niekoho iného. Sporné sú prípady ľahostajnosti páchatel'a vo vzťahu k následku, tzv. nepravá ľahostajnosť, vyjadrená slovami: „Bolo mi jedno, či sa to stane, či nestane...“, toto zodpovedná požiadavka uzrozenia, teda definícii úmyslu eventuálneho (R 41/1976, R 13/1997). Tzv. pravá ľahostajnosť nevyjadruje uzrozenie páchatel'a, takže i úmysel eventuálny je tu vylúčený; do úvahy prichádza vedomá nebanlivosť (R 4/1997).

Nepriamy úmysel musí byť prítomný pred vykonaním samého skutku. V opačnom prípade by išlo o akýsi druh tzv. následného úmyslu, ktorý nie je prípustný. V žiadnom prípade nie je možné vôľu pri nepriamom úmysle ponímať ako podmienenú, determinovanú výsledkom reálneho priebehu skutku. Túto podmienenosť si však subjekt uvedomuje vždy pred trestným činom a svojím uzrozením aprobuje prípadné spôsobenie následku.

Pri úmysle všeobecne sa vyžaduje súčasne prítomnosť zložky vedomostnej a vôľovej. Pri nebanlivosti chýba zložka vôle, páchatel' nechce spôsobiť následok a ani s tým nie je uzrozený.

Súd prvej inštancie uzavrel, že pre úmyselné konanie sa vyžaduje naplnenie zložky vedomostnej (že je osoba prinajmenšom uzrozená s tým, že pácha trestný čin, resp. porušuje alebo ohrozuje zákonom chránený objekt) a vôľovej (že tento čin chce spáchať, objekt porušiť, ohroziť). Z dokazovania však vyplynulo, že žalobca pozastavením výplaty výživného nekonal v priamom úmysle ohroziť nebohú dcéru na výžive. Keď pozastavil v prospech dcéry výplaty výživného, tak to bolo preto, že bol presvedčený o tom, že priznaním invalidného dôchodku nadobudla schopnosť sama sa živiť. Vychádzal pritom z toho, že po sčítaní sumy invalidného dôchodku a sumy príspevkov, ktoré poberala, bol jej mesačný príjem vyšší než jeho. Navyše sumy výživného odovzdával žalovanej a tejto nedôveroval. Nebolo teda zámerom žalobcu ohroziť nebohú dcéru na výžive a naplniť tak jeden zo znakov trestného činu - objekt. Žalobca zároveň nekonal ani v priamom úmysle a to tak, že by za každú cenu chcel ohroziť nebohú dcéru na výžive (objekt) aj keď primárne by nešlo priamo o úmyselné konanie, bol by uzrozený s tým, že sa tak môže stať a napriek tomu by to neurobil. Nebolo ani v rovine uzrozenia s následkom také konanie preukázané.

Z uvedených dôvodov žalobe vyhovel.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenie § 469 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na ustanovenia Trestného zákona - § 15, § 16, § 17, § 207.

Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP, vychádzajúc z úspechu žalobcu vo veci.

Opravným uznesením č.k. 8C/13/2020-164 zo dňa 8.6.2022 súd prvej inštancie vykonal opravu záhlavia rozsudku č.k. 8C/13/2020-129 z 3.9.2021.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) Civilného sporového poriadku. Podľa žalovanej z dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobca vedel o príjmoch a výdavkoch svojej dcéry, vedel aj o tom, že jej výdavky prevyšujú jej príjmy, vedel o tom, že dcéra je odkázaná na vyživovaciú povinnosť, ku ktorej bol ako jej otec zaviazaný. Napriek týmto vedomostiam neplnil vyživovaciú povinnosť, a teda chcel, resp. bol si minimálne vedomý toho, že takýmto konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a s tým, že pre prípad, že ho spôsobí, bol uzročený, o úmyselnom zavinení žalobcu, teda nie sú prejednávanej veci pochybnosti. Podľa žalovanej je zrejmé, že v danom prípade došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 207 Trestného zákona. Podľa žalobkyne je účelom ustanovenia § 469 Občianskeho zákonníka zabrániť tomu, aby po poručiťovi dedila osoba, ktorá sa voči nemu dopustila spáchania takého (trestného) činu, ktorý možno na základe všeobecne akceptovateľných zásad morálky a dobrých mravov hodnotiť ako do takej miery nezlučiteľný so zásadami morálky a dobrých mravov, že dedenie danej osoby po poručiťovi by bolo za daných okolností neprijateľné a neakceptovateľné (nepredstaviteľné). Bolo by v rozpore s účelom a zmyslom § 469 Občianskeho zákonníka prijatie takého výkladu, ktorý by bez ďalšieho vo výsledku umožnil dedenie po poručiťovi aj v prípade osoby, ktorá spáchala voči poručiťovi skutok, ktorý síce nemožno podľa ustanovení Trestného zákona po právnej stránke kvalifikovať ako úmyselný trestný čin. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa dopustil voči poručiťke minimálne konania v nepriamom úmysle v zmysle § 15 Trestného zákona. O vzťahu medzi poručiťkou a žalobcom hovorí aj denník, ktorý bol súdu predložený v konaní, kde poručiťka okrem iného uviedla „otec povedal tete P., že by bol rád, keby sa náhodou niečo vážne stalo a zomrela by som a že by chcel moje peniaze“. Poukázala tiež na ďalšie texty z denníka poručiťky z ktorých vyplýva úvaha poručiťky, že by ho „zabila za toto jeho správanie a za to, že jej želá smrť dvojnásobne, veď takí otcovia majú želať svojim deťom zdravie“. Je tam aj úvaha, že ho nenávidí, že sa otca už čoskoro zbaví. Vyjadrovala sa o ňom ako o „hnoji“. Žalovaná uviedla, že v konaní navrhli vypočuť ako svedkyne opatrovateľky poručiťky, ktoré boli s ňou dennodenne, vedeli by opísať nielen vzťah poručiťky k otcovi, ale aj správanie otca k poručiťke. Tento návrh však súd zamietol, čím jej odňal možnosť konať pred súdom. Vypočutie svedkýň bolo podľa nej dôležité z hľadiska verifikácie informácií obsiahnutých v denníku poručiťky a zistenia skutkových okolností, ktoré zakladajú dedičskú nespôsobilosť žalobcu.

3. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi, žiadnym svojim konaním nenaplnil žiadnu z podmienok uvedených v podmienkach o dedičskej nespôsobilosti. K denníku údajne vedenom poručiťkou sa vyjadril v konaní na súde prvej inštancie. Ak denník písala poručiťka, jej obsah ovplyvňovala žalovaná, čo poukazuje na rovnaké vyjadrenia s vyjadreniami žalovanej a frustráciu poručiťky z jej zdravotného stavu a postavenia už dospelaj ženy. O poručiťku sa staral, cvičil s ňou, pomáhal jej, mal ju rád, napriek tomu dedičské konanie nepozná princíp zásluhovosti. Pokiaľ žalovaná namieta nevykonanie výsluchu navrhnutých svedkýň, uviedol, že na otázku súdu k čomu by sa mali svedkyne vyjadriť žalovaná povedala, že sa vyjadria k tomu, kto a ako sa o poručiťku staral. Výsluch svedkýň v konaní je potrebné považovať za irelevantný. Nespáchal voči poručiťke, či jej blízkym, žiadny trestný čin. Navrhoval, aby odvolanie bolo zamietnuté.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“,) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Civilného sporového poriadku), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, aj konanie rozhodnutiu súdu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), vychádzajúc z toho, že nariadenie pojednávania vo veci nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania, ani dôležitý verejný záujem.

Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 15.11.2022 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie dôvodným nebolo.

5. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami dokazovania, procesným postupom súdu, zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením súdom prvej inštancie má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie rozhodnutím, ku ktorému dospel, vystihol podstatu prejednávaneho sporu a dospel tak k správne mu záveru. Na tomto správne mu závere sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP) a vedený zásadou hospodárnosti konania (článok 17 CSP) preto k odvolacím dôvodom žalovanej pri existujúcej zhode so závermi právného posúdenia a zisteného skutkového stavu prvoinštančným súdom, keď by prípadné formulovanie totožného hodnotenia skutkových a právnych záverov inými jazykovými prostriedkami, bolo len opakovaním nezodpovedajúcim princípu hospodárnosti konania, ktorého odraz má byť premietnutý aj v rozhodnutí, ktoré je jeho výsledkom, len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie dodáva:

6. Osoba, ktorej svedčí niektorý z dedičských titulov, t.j. kto by bol povolaný k dedeniu buď zo zákona alebo zo závetu, je za určitých okolností nezávisle na svojej vôli z dedenia vylúčená pre dedičskú nespôsobilosť, ktorá je v zmysle § 469 Občianskeho zákonníka nespôsobilosťou relatívnou. Dôvody relatívnej nespôsobilosti sú uvedené v § 469 Občianskeho zákonníka taxatívne, čo znamená, že žiadny iný dôvod než ten, ktorý je uvedený v tomto zákonne m ustanovení, nezakladá dedičskú nespôsobilosť. Zo zákonne j úpravy vyplýva, že jedným z dôvodov dedičskej nespôsobilosti je to, že sa osoba dopustí úmyselného trestného činu proti poručiťovi. K tomu, aby bol dedič vylúčený z nadobudnutia dedičstva pre tento konkrétne j dôvod, je nevyhnutné, aby sa dopustil trestného činu. Ktorý čin je činom trestným upravuje Trestný zákon, pričom pre dedičskú nespôsobilosť v zmysle ustanovenia § 469 Občianskeho zákonníka sa nevyhnutne vyžaduje, aby bol trestný čin spáchaný úmyselne. Dedičská nespôsobilosť nie je pritom závislá na tom, či bol dedič pre trestný čin odsúdený, podstatné je, či také j trestný čin spáchal. Platí pritom, že v prípade, že k odsúdeniu nedošlo, súd sám posúdi, či bol trestný čin spáchaný, a to ako predbežnú otázku.

7. V zhode s názorom súdu prvej inštancie a jeho posúdením toho, či tá skutočnosť, že žalobca prestal platiť výživné má byť dôvodom jeho dedičskej nespôsobilosti, má aj odvolací súd za to, že konanie žalovaného, resp. nečinnosť v zmysle neplatenia výživného v konkrétnych skutkových okolnostiach nenaplnila znaky úmyselného spáchania trestného činu.

8. Trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona je prečinom podľa § 10 Trestného zákona. Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona o prečine nejde ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatelja je jeho závažnosť nepatrná.

Ustanovením § 10 ods. 2 Trestného zákona zákonodarca zaviedol možnosť pri formálnom posúdení trestného činu uplatniť materiálne korektív, v zmysle ktorého, ak sú po formálnej stránke naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu, existencia materiálnych, zákonom vymedzených kritérií, môže viesť k tomu, že posudzovaný čin nie je prečinom.

Súdom prvej inštancie zistené skutočnosti, žalobcom tvrdené okolnosti, ktoré ho v danom čase, pri nadobudnutí vedomosti o výške sumy poručiťke priznaného invalidného dôchodku spolu so sumou príspevkov ňou poberaných u žalobcu potenciálne evokovali presvedčenie o neexistencii ďalšej, resp. pokračujúcej povinnosti platiť výživné na plnoletú dcéru. Uvedené v súhrne nasvedčuje nepatrnej závažnosti činu žalobcu a jeho následkov, hodnotiac kritériá použiteľné ako materiálne korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona je potrebné uzavrieť, v zhode so záverom prvoinštančného súdu, že žalobca sa nedopustil úmyselného trestného činu, pre ktorý by nemal byť dedičom po poručiťke, ako mienila žalovaná. Na uvedenom nič nemení ani text, resp. texty v denníku poručiťky, ktoré môžu síce nasvedčovať potenciálne negatívne mu postojú poručiťky k žalobcovi, vo vzťahu ku posúdeniu toho, či došlo alebo nie, k úmyselnému trestnému činu žalobcu však nemajú žiadny význam.

9. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala nevykonanie dôkazov výsluchom svedkýň, opatrovateliek poručiťky, ktoré mala za dôležité pre výsledok sporu, je potrebné uviesť, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj vykonávanie

dôkazov s cieľom ustálenia skutkových okolností súdnej veci, ktoré sú pre právne posúdenie podstatné a sú medzi účastníkmi sporné (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.10.2010, sp.zn. II. ÚS 379/09). Jeho súčasťou nie je povinnosť súdu vykonať všetky dôkazy označené účastníkom konania, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia o veci umožňuje sudcovi vykonať len tie dôkazy, ktoré k takémuto rozhodnutiu vedú (I. ÚS 64/97, uznesenie zo dňa 08.10.1997).

Zo zápisnice o pojednávaní, ktoré súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil na deň 03.09.2021 vyplýva, že súd výsluch svedkyňami K. a H. nevykonal, o čom rozhodol uznesením, ktoré odôvodnil nadbytočnosťou vykonania dôkazu. Z odôvodnenia uznesenia, ktorým návrh zamietol, ktoré bolo vyhlásené v prítomnosti sporových strán, aj ich právnych zástupcov, vyplýva objasnenie toho, prečo súd prvej inštancie nevykonal dôkaz výsluchom svedkýň. Súdu prvej inštancie nie je tak možné vytknúť dôvod, pre ktorý navrhnuté dôkazy ako nesúvisiace s predmetom konania nevykonal, osobitne za situácie, že by zmyslom výsluchu týchto svedkýň malo byť, ako žalovaná v odvolaní uviedla, opísanie vzájomných vzťahov medzi žalobcom a poručiiteľkou čo pre posúdenie sporu nebolo rozhodujúce ani podstatné. Súdu prvej inštancie tak nie je možné vytknúť dôvod, pre ktorý dôkaz výsluchom svedkýň nevykonal ako nesúvisiaci s predmetom konania. Tento postup zodpovedá princípu procesnej ekonomie ako jedného z podstatných princípov ovplyvňujúcich konanie, ktoré má byť spravodlivé pre obe strany sporu. Racionalite rozhodovania súdu nemôže zodpovedať postup smerujúci k vykonávaniu dokazovania k tomu aké bolo správanie žalobcu k poručiiteľke, resp. správanie poručiiteľky k žalobcovi.

10. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako rozsudok vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešným, neúspešná bola žalovaná. Odvolací súd preto priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, t.j. v rozsahu 100 %. Výška trov bude kvantifikovaná súdom prvej inštancie osobitným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.